

А влѣзеше ли веднѣжъ войската на Ерикъ Филандъръ въ България — не се знаеше кога ще я напусне. Стѣпѣше ли веднѣжъ кракъ на рицаритѣ въ непристѣпнитѣ жалета — никой не можеше да бѣде увѣренъ, да ли ще ги опразни вече.

Борилъ взе всички мѣрки.

Затова, когато великиятъ боляръ Радулъ пристигна въ бѣсенъ карьеръ до Търновъ и изкачи на единъ дѣхъ каменистия хребетъ на Боярски рѣтъ и спрѣ, съ потъналъ въ пѣна и потъ конь, предъ Сѣчена скала — блюстителитѣ веднага спуснаха подвижния мостъ. Тѣ имаха предвартелна заповѣдь за това. Издрѣнчаха синджиритѣ и желѣзнитѣ лостове, шракнаха ключалкитѣ. Портитѣ се отвориха.

— Мария въ Търновъ ли е още? — бѣха първитѣ задѣхани слова на войводата.

— Свѣтлата царкиня не е напушала Царевецъ отъ много дни — отвѣрна влашкиятъ начелникъ. — И гайно даде условния знакъ.

Веднага скрититѣ въ дветѣ кули блюстители нахлуха въ тѣсното дворче, уловиха юздитѣ на коня, хвърлиха се връзъ момъка, обезорѣжиха го, свалиха го на плочитѣ... Ала той скочи, повали двама отъ тѣхъ, стовари тежкия си юмрукъ връзъ тила на едного, другиму смаза носа, яростта го правѣше сто пѣти по якъ. Всичко бѣ загубено: бунта, Иоанъ Асенъ, Мария...

Борилъ ги бѣ изхитрилъ. Ахъ, да му паднѣше сега въ рѣцетѣ! Ала царътъ нѣмаше нито най-малкото желание да се срещне сега очи въ очи съ войводата. Затова заповѣдта му гласѣше: веднага да се затвори въ стаята на дежурния начелникъ, а презъ ноцта, безъ да забележи никой, да се пренесе въ западната тъмница.

Единъ срещу десетъ не можеше да се бори. Отново го смѣгнаха на земята, свързаха рѣцетѣ и краката му. Стегнаха кърпа презъ устата му, да не вика.

А на дружината конници, които го бѣха изпроводили отъ Срѣдецъ до Търновъ и които бѣха задържани предъ градскитѣ порти, понеже бѣ забранено на каквито и да било войски да минаватъ стеницѣ на престолнината, гончия отъ